

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Řepová**, se sídlem Řepová 48, Mohelnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti: **Honební společenstvo Slavoňov**, se sídlem Zvole 221, Zábřeh, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2008, čj. KUOK 3488/2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 8. 2008, čj. 22 Ca 67/2008 - 31,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 8. 2008, čj. 22 Ca 67/2008 - 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2008, čj. KUOK 3488/2008, zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Městského úřadu Zábřeh ze dne 8. 11. 2007, čj. 2007/2609/ZP-MUZB-3, jímž bylo rozhodnuto, že správní řízení k návrhu žalobce ze dne 11. 10. 2007, aby správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, že Společenstevní honitba Slavoňov, uznaná rozhodnutím Okresního úřadu Šumperk ze dne 15. 3. 1993, čj. Mysl. 754/2061/61/93, zaniká ke dni 31. 3. 2003 a k témuž dni zaniká Honební společenství Slavoňov a provádí se jeho likvidace, není zahájeno a věc se dle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu odkládá, jelikož v této věci není věcně příslušný žádný správní orgán.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 7. 8. 2008, čj. 22 Ca 67/2008 - 31, zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně správně posoudil návrh žalobce ze dne 11. 10. 2007 jako samostatný návrh na zahájení jiného řízení a při aplikaci přechodných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl usnesením podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu tak, že řízení ve věci návrhu nezahajuje a věc odkládá, jelikož vůči němu „bylo učiněno podání, ke jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán“. Přestože byl totiž žalobce účastníkem řízení o uvedení honitby Slavoňov do souladu se zákonem o myslivosti, vedeného na návrh Honebního společenstva Slavoňov ze dne 21. 10. 2002, nemohl

podle krajského soudu disponovat s návrhem na jeho zahájení. Žalovaný potvrdil v odvolacím řízení postup správního orgánu prvního stupně, proto krajský soud neshledal rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu nezákonným.

S další žalobní námitkou poukazující na nezákonný postup orgánu prvního stupně, který podle žalobce nezahájil řízení podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti ve spojení s § 19 odst. 3 zákona č. 71/1967, správní řád, se krajský soud vypořádal odkazem na přechodné ustanovení v § 179 odst. 1 a 2 správního řádu z roku 2004 a uvedl, že „*v posuzované věci lze procesně postupovat pouze dle zákona č. 500/2004 Sb.*“.

Žalobní námitku, v níž žalobce pouze odkázal na obsah svého odvolání ze dne 17. 11. 2007, se pak krajský soud odmítl zabývat, jelikož „*žalobce v rozporu se zákonným požadavkem formulace žalobních bodů ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pouze učinil odkaz na obsah svého podání učiněného v průběhu správního řízení, což však nelze považovat za kvalifikovanou žalobní námitku*“.

III.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jinou vadu řízení před krajským soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, spatřuje stěžovatel v postupu krajského soudu, který rozhodl v dané věci bez nařízení jednání, ač proto nebyly splněny podmínky uvedené v § 51 s. ř. s. Stěžovatel totiž k výzvě krajského soudu sdělil ve lhůtě připisem, že „*nesouhlasí, aby o věci samé bylo rozhodnuto bez jednání...*“.

Stěžovatel dále poukázal na neprojednání všech žalobních námitek krajským soudem. Uvedl, že tak byl zkrácen „*na svém právu soudní ochrany proti rozhodnutím v oblasti veřejné správy vydaným orgánem moci výkonné*“, protože měl být krajským soudem vyzván, aby vadu podání, spočívající v pouhém odkazu na podání učiněné v rámci správního řízení, ve stanovené lhůtě odstranil.

V návaznosti na posledně uvedené stěžovatel doplnil další stížní námitky. Správní orgán podle jeho názoru nesprávně interpretoval ustanovení zákona o myslivosti, která upravují zrušení a zánik honebního společenstva.

Správní orgán podle stěžovatele „*vůbec nevzal do úvahy, že jedním z principů správního řízení a správního práva vůbec je zásada ofiiciality, kdy správní orgán koná a rozhoduje z úřední povinnosti*“.

Dále stěžovatel poukázal na skutečnost, že správní orgán měl aplikovat *per analogiam* právní úpravu likvidace obchodních společností v obchodním zákoníku ve spojení s § 81 a § 200e o. s. ř.

Konečně stěžovatel poukázal na nesprávné věcné i procesní zhodnocení jeho návrhu správním orgánem prvního stupně. Ten podle stěžovatele neměl rozhodnout o odložení věci podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť je k řešení tohoto návrhu věcně příslušným správním orgánem.

IV.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Pouze na okraj přitom

podotýká, že námitky stěžovatele týkající se nesprávné interpretace zákona o myslivosti či správního řádu lze podřadit spíše pod stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné podřazení námitky ovšem nemá vliv na posouzení kasační stížnosti v celém jejím rozsahu.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval stížní námitkou, podle níž krajský soud rozhodl v dané věci bez nařízení jednání, ač proto nebyly splněny podmínky uvedené v § 51 s. ř. s.

Ze soudního spisu vyplývá, že výzva stěžovateli, aby krajskému soudu sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., byla soudem vypravena dne 2. 6. 2008. Stěžovatel byl ve výzvě poučen o tom, že souhlas udělí také tehdy, pokud do dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádří svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání. Stěžovatel výzvu převzal dne 5. 6. 2008, jak je zřejmé z podepsané doručky založené ve spisu.

Stěžovatel přípisem ze dne 12. 6. 2008, doručeným soudu dle otisku razítka dne 16. 6. 2008, v reakci na výzvu sdělil, že „*nesouhlasí, aby o věci samé bylo rozhodnuto bez jednání; respektive s výjimkou, že se tak stane z důvodů dle ust. § 76 s. ř. s.*“.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud „*rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*“ Dle odstavce 2 téhož ustanovení „*stanoví-li tak tento zákon, rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech*“.

V posuzované věci ze soudního spisu vzhledem k výše popsaným skutečnostem jednoznačně plyne, že krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. vyzval stěžovatele (žalobce), aby v zákonné lhůtě sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, popřípadě ve stejné lhůtě sdělil soudu svůj nesouhlas s takovým postupem. Zároveň jej poučil o důsledcích nevyjádření se k této výzvě ve lhůtě dvou týdnů od jejího doručení. Sdělil-li žalobce před uplynutím zákonné dvoutýdenní lhůty soudu, že nesouhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud přesto jednání nenařídil a rozhodl ve věci, zatížil řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud napadeným rozsudkem nezrušil rozhodnutí pro vady uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., ani nevyslovil jeho nicotnost podle odst. 2 uvedeného ustanovení, ale zamítl žalobu pro její nedůvodnost. Proto nebylo možno o věci rozhodnout bez nařízení jednání ani podle § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 s. ř. s. (*arg. a contrario*).

Právo účastníka řízení na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci, je v ústavněprávní rovině garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jeho porušení je důvodem ke zrušení rozhodnutí, jež je výsledkem řízení, v němž k takovému pochybení došlo, a k vrácení věci soudu k dalšímu řízení.

V dalším řízení krajský soud v souladu s oprávněným požadavkem žalobce (stěžovatele) a v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) nařídí k projednání žaloby jednání. V novém rozhodnutí ve věci samé, v němž se vypořádá se všemi uplatněnými žalobními body, pak budou zohledněny i výsledky jednání.

Nejvyšší správní soud se v tomto okamžiku nemůže vyjádřit k ostatním stížním námitkám, protože nelze předjímat další vývoj věci v návaznosti na průběh ústního jednání. Vypořádání těchto námitek by tedy bylo předčasné a potvrzení, nebo popření správnosti postupu Krajského soudu v Ostravě by postrádalo svůj význam.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto zrušil napadený rozsudek a vrátil věc Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ostravě v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu